

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

IRINEL STRECHE

IRINEL STRECHE

IULIAN EWING

UN BĂRBAT NEVINOVAT

Timișoara, 2019

Introducere	9
Sâmburele poveștii mele	11
Prietenia	30
Timpul acomodării, învățării	49
Confuzia genurilor	56
Tumora	72
Sarcomul EN	88
Compromisurile mamei	97
Operația	124
Plecarea Alexandrei și-a mamei	133
Ancheta răvășitoare	146
Cei 3 ani mai târziu, liceul	150
Pactul cu Irandu	170
Pierderea controlului	173
Următoarea întâmplare nefericită	179
Anchetarea morții	189
Pentru Tine	194
Sentița	198
Adaptarea în penitenciar	203
Schimbarea în putere	215
Învățătura în penitenciar	220
Continuarea pedepsei	225
O parte a realității	230
Maria	236
O mică parte din adevăr	241
Revenirea	245
Predarea și aflarea adevărului	252
După 5 ani	261
Părerea personală – opțională	264

Sâmburele poveștii mele...

Unde începe povestea mea? A da, într-un centru de plasament, prin anii '70. Oare toată lumea poate înțelege un centru de plasament? Da! Doar că... după părerea mea, unii ajung mult prea departe în ceea ce privește compasiunea unora care se afla în această situație.

După cum am spus, povestea mea începe într-un centru de plasament. De ce începe într-un centru de plasament? Părinții mei nu au putut fi capabili să mă îngrijească, ajungându-se la maternitate și paternitate necunoscută. Acest lucru mi s-a spus la vremea în care mai dețineam acea speranță. Pe lângă acest lucru, în jurul vârstei de 2 ani, mi-am pierdut efectiv toate rudele la care aș fi putut merge și care erau și mica mea speranță. Aceste rude, pe care eu le-am avut, s-au stins la câte o lună diferență. Se spune că acesta a fost un blestem asupra familiei pe care l-am înțeles după multă vreme, acesta fiind inexistent pentru mine până atunci.

Amintirea mea devine mai clară abia la vârsta de cinci ani... era acea doamnă roșcată. Acea doamnă roșcată a fost pentru mine, dacă aș putea spune chiar „Moartea cu coasa”. Deși nu înțelegeam, în timpul procesului de spălare în grup, eram alțiți de fiecare dată cu nuiaua deasupra tălpilor. Eram mic și nu înțelegeam, iar acum sunt mare și tot nu înțeleg. Atâta răutate într-un om, ceva de nedescris! Chiar dacă s-au întâmplat toate acestea, totuși am regretat acel moment în care mi s-a comunicat decesul ei. Acea doamnă roșcată a decedat în urma pierderii luptei cu cancerul. Îmi este foarte milă de cei care suferă, mai ales de boli incurabile. Să nu ai siguranța zilei de mâine, teama că vei pierde oameni sau că te vor pierde ei pe tine... Doar Dumnezeu poate ști ce este în mintea și sufletul lor. Mi-aș putea imagina, dar nu cred și nu mi-aș dori compasiune. Consider că sunt oameni extrem de puternici, iar dacă nu ești puternic, devii în timp. Acesta este mersul normal al lucrurilor.

Perioada aceea în care nimic nu avea sens, dar avea un curs, a fost o lecție de viață. Nu știu dacă e cea mai corectă idee a mea, dar ceva tot a fost. Am învățat, devenind mult mai puternic. Abia pe la cinci ani, am văzut-o pe doamna instructor cum răsfoia o carte.

— Ce este aceea?

— Pleacă, drace!

Așadar, singur am luat cartea, încercând să învăț, să citesc pe cont propriu, și am reușit! Chiar foarte repede. Ceream doamnelor să-mi aducă mai multe cărți să le citesc pentru a mă cultiva! Eram extrem de pasionat de învățatură.

O altă amintire ce devine mai clară este aceea când viața mea a luat o întorsătură la 180 de grade. La vârsta de 5 spre 6 ani, o familie a venit în vizită la acel centru, unde a solicitat adoptarea unui copil. Pe atunci, procesul de adopție dura un an jumătate. Se tot lucrează la acest proces pentru cei care își doresc să adopte, dar cei mai mulți renunță din cauza duratei mult prea îndelungate a procedurii de întocmire a actelor.

După perioada de probă, pe care acea familie a avut-o timp de 7 zile, am fost adus înapoi. Motivul nu-l cunosc, dar pot spune că mă simțeam extraordinar de ciudat. Mă simțeam străin în acel loc, nu mă puteam exterioriza așa cum îmi doream. Parcă totul avea o restricție anume.

A mai urmat încă o familie. De data aceasta, nu mă plăcea fiul celor doi. Era la fel de mic, dar extrem de gelos, un lucru pe care îl consider, într-o oarecare măsură, normal. După această întâmplare ajunseseam la vârsta de 6 ani, unde am început să cresc și să realizez faptul că nu voi părăsi prea curând acel orfelinat. Într-un final, după multe incidente și întâmplări neplăcute, și-a făcut apariția o familie de oameni modești care aveau o singură dorință la bază și anume aceea de a avea încă un copil. Îmi aduc aminte cu drag, cu câtă căldură m-au primit în discuția lor, uitându-se pierduți la mine.

— Vai, Nicu! Dar ce frumos este! Cum te numești?

— Iulian.

— De cât timp este acest copil aici?

— De 4 ani, dragă doamnă. A stat doi ani cu mama sa, iar după aceea, a fost adus aici din cauza părinților, care nu aveau resursele necesare pentru a-l crește.

Era drept, eram un copil cu ochii albaștri, păr blond și grăsun. Venise și rândul meu pentru încă o perioadă de probă. În momentul în care m-au luat din centrul de plasament pentru a-mi arăta casa, întrebam la fiecare minut în parte, arătând cu dege-

tul, dacă casa pe lângă care treceam le aparținea. Eram un copil bucuros și plin de emoții pentru ce urma să se întâmple. Ajungând în casa în care aveam să locuiesc pentru vecie, fiica acestora, pe numele său Alexandra, era extrem de încântată de mine. Bucuria acesteia era pentru simplul fapt că asemănările erau uimitoare. Aveam ambii ochii albaștri, părul blond, gene lungi.

— Este fratele meu biologic? L-ați dat la cămin?

Bineînțeles, toți trei au râs copios pe aceasta temă, însă eu nu puteam înțelege foarte bine ce se întâmplă. Nu înțelegeam conceptul de familie, conceptul bucuriei, eram însă convins că acolo îl voi înțelege.

A avut loc pentru prima oară, o cină în familie. Un moment extraordinar în care toate sentimentele au făcut înconjurul lumii. Toți trei se uitau la mine atât de ciudat, încât nu înțelegeam ce se întâmplă.

— Totul va fi bine, nu vei regreta.

Tot nu înțelegeam, iar atunci când s-a observat neînțelegerea mea față de moment, față de tot ceea ce se întâmpla, m-au luat de mâna dreaptă, arătându-mi cum se mănâncă în mod corect și civilizată. Se temeau să nu reacționez urât, deoarece era prima oară când cineva încerca să mă învețe să fac un anume ceva.

— La mulți ani, mami!

— Scumpa mea, Alexandra, îți mulțumesc, dar voi sunteți copiii acum.

— Nu vă supărați, dar atât timp cât o aveți pe mama dumneavoastră în viață, atunci mereu veți fi copil.

Se făcuse liniște la masă, nimeni nu mai vorbea, nimeni nu mai mânca. Toți trei și-au aruncat privirile mirate către mine. Într-un final, acel moment, care pentru mine era tensionat, a luat sfârșit prin vorbele acesteia.

— Ai auzit, Nicu? Cât de frumos a spus!

— Mulțumesc!

— Te-aș ruga dacă se poate, să nu-mi mai vorbești, Iulian, cu dumneavoastră. Bine?

— Am înțeles! Va fi mai greu, dar am să mă obișnuiesc.

În timp ce mă ajuta să mănânc, am observat cu câtă delicatete îmi oferea ajutor și, cu lacrimi în ochi, i-am spus...

— Mama!

Nu era cel mai potrivit moment pentru ca eu să folosesc un asemenea cuvânt. Un cuvânt pe care nu-l știam și pe care îl spuseseam atunci, pentru prima oară. Ea a rămas șocată, chiar a și plâns.

— Îl păstrăm, Nicu!

— Cu siguranță, dar hai să-l mai cunoaștem.

— Nu vezi cât de priceput este? Să vezi tu ce ne va surprinde acest copil.

— Să avem grijă, zic și eu. Știi doar, vecinul de la doi a înfiat și el, iar după aceea a fost bătut de propriul copil înfiat.

— Da, dar noi îl adoptăm, primim bani în urma lui.

— Pa...

— Dacă se schimbă între timp, ceea ce mi se pare imposibil, atunci îl vom duce înapoi.

Am auzit toată această discuție, eram extrem de îndurerat. Gândul că aș putea să-i dezamăgesc creștea în fiecare zi. Dar fiind destul de mic, neputincios, am reușit să nu-i dezamăgesc.

Cina a fost una lacrimogenă, dar totodată interesantă. Mă simțeam atât de bine, atât de liber și iubit. Venise vremea somnului, trebuia să dormim pentru ca-n următoarea zi să-mi cunosc viitoarele rude. M-a condus către baie, unde m-a învățat să mă spăl așa cum trebuie. Știam să fac atât de puține lucruri! Din nou, a rămas impresionată pentru simplul fapt al ascultării în tot ceea ce-mi spunea să fac.

— Haide să te șterg, vino încoace să te usuc cu prosopul. Iulian! Vreau să te simți ca acasă. Va fi mai greu, dar te vei obișnui. Va fi distractiv.

— Abia aștept să mergem mâine la rudele tale.

— Și eu, Iulian. Frumosule...

— Mulțumesc!

— Rău, îmi pare... că nu te-am luat mai devreme de acolo.

— Nu era chiar așa de rău acolo, erau momente când chiar era distractiv, cu copiii, cu doamnele, cu jocurile. Nu mă pot plânge.

— Iulian, noi suntem o familie unită și te vei bucura și tu de ea, trebuie să fii ascultător și să nu te opui părerilor noastre. Doar dacă este cazul...

Conducându-mă spre dormitor, înțelesesem că acolo îmi va fi locul. În mintea mea răsuna doar cuvântul „familie”. Un cuvânt pe care nu-l înțelegeam, dar pe care doream să-l trăiesc. Îmi era frică să nu se repete iar istoria, în urma momentelor în care eram ajutat. Eram mic, dar extrem de matur. Poate bățiile m-au maturizat, poate întâmplările. Nimic nu are un sens al său, mai ales în acel centru unde fiecare e pe cont propriu.

— Noapte bună, copii!

— Iulian, știi cât de mult mi-am dorit un frate? Abia așteptam să vină mama cu tine. Dar ești mult peste așteptările mele.

— Adică?

— Păi, credeam că cei de acolo sunt foarte urâți, cu defecte și prostuți, iar tu nu ești așa. Ești fix opusul lor.

— Alexandra, nu trebuie să judecăm cartea după copertă. Chiar dacă unii dintre ei dețin defecte mai grave, sau mai puțin grave, sunt oameni! Ne-a ferit pe noi Doamne-Doamne de asemenea lucruri.

— Te băteau acolo?

— Nu, era bine.

— Erau răi cu tine?

— Erau momente și momente, dar în general nu.

— Am zis somn ușor, dragii mei! Discutați mâine! Nu vreau să vă gădesc mâine cu cearcănele cât ale mele. Haideți, aveți timp să vorbiți și mâine.

— Noapte bună, Iulian!

— Noapte bună!

În următoarea zi, m-am trezit extrem de ciudat. Nu știam cum este să te trezești în alt loc, lângă cineva care te ține în brațe toată noaptea. Alexandra mi-a vorbit în acea noapte mai tot timpul. Îmi punea fel și fel de întrebări. Tot ce pot spune este că era extrem de curioasă și sigură pe ea. Dimineața, cum eu eram obișnuit, mi-am făcut rutina. A fost puțin ciudat, nu eram încă obișnuit cu casa.

— Bună dimineața, Iulian!

— Bună dimineața!

— Cum de te-ai trezit așa de dimineață?

— Păi la această oră mereu mă trezeam și duceam gunoiul, pe lângă faptul că mă spălam pe dinți și celelalte.

- Dar bravo ție! Nicu abia se trezește și tu...
- Păi cred că țin de obișnuință, de rutina fiecăruia.
- Copil mic ce ești tu! Vrei să vii să stai cu mine la bucătărie?

- Sigur că vreau.
- Haide, că și-așa te-ai trezit, apoi mai vorbim și noi.

Era un moment extraordinar de fain, mai ales că urma să vorbesc în amănunt despre viața mea. Apariția acestei femei în viața mea a schimbat multe în decursul anilor.

— Așează-te pe canapea. Nu fi timid, vei vedea că totul va fi bine. Spune-mi, cum te simțeai atunci când erai acolo?

— Destul de bine, nu mă pot plânge, nu am dus-o extrem de rău. Se putea și mai rău. Alți copii se plângeau, ori aici era bine.

— Dar ce matur ești în gândire. Ciudat de matur...

— Trebuie să fim în anumite momente, doar așa ne dezvoltăm.

— Corect! Așa te trezești tu de obicei?

— Da, duceam mereu gunoiul dimineața. Era o obișnuință pentru mine să mă trezesc înaintea tuturor.

Oarecum, ideea de a iubi atunci mă speria. Credeam că totul se va întâmpla exact cum se întâmplase și-nainte. Nu-mi doream ca povestea să se repete, eram foarte atent la tot ceea ce scoteam pe gură pentru a fi sigur.

— În această dimineață vom merge la rudele noastre, Iulian, care vor fi și rudele tale.

— Mă bucur, abia aștept să le cunosc. Cred și sigur va fi bine.

— Va fi, cu siguranță, Iulian!

Întotdeauna speram ca totul să fie bine, iar teama aceea, aceea de a greș, mă obseda. Atunci când nu-ți dorești să greșești, atunci când îți este teamă, vei greși cel mai tare. Este ceva extrem să nu greșești niciodată, în plus, trebuie să ai grijă în tot ceea ce faci. Întotdeauna trebuie să existe o oarecare atenție pentru fiecare lucru în parte. Venise și momentul adevărului, trebuia să-mi cunosc viitoarea mea familie. Familia îmi lipsea, era singurul lucru pe care mi-l doream.

— Bună, nașa, uite ce avem aici.

— Tu ești vestitul Iulian?

— Da, eu sunt cel pe care fina dumneavoastră l-a adoptat.

— Vai, dar ce deștept este, știe diferența dintre naș și fin, iar Andrei al meu nici măcar acum nu știe. Și are 14 ani! Bravo, fina! I-ai spus bine.

— Nu am discutat, nașă, cu el acest aspect. Pur și simplu a știut el. Este tare dezghețat. Sunt tare bucuroasă că el a fost cel pe care l-am putut alege.

— Salut, nepoate, eu sunt nanul!

— Încântat! Îmi faceți cunoștință cu Andrei?

— Sigur, hai să te conduc eu la el, urmează-mă!

— Măi, dar ce deștept este! Unde l-ai găsit?

— Acolo, la centru. Mi s-a părut extrem de deștept, l-am luat la noi acasă acum ceva timp de probă, după care l-am adoptat. Este foarte educat... s-a educat singur, citind cărți.

— Dar câți ani are?

— Are 6 ani, împlinește peste două luni 7 ani.

— Și știe la 6 ani să citească?

— În prima fază și mie mi s-a părut îndoielnic, după care l-am pus să citească, am rămas și eu șocată. Unde mai pui, citește extrem de repede și pe punct și virgulă. Cu intonație...

— Păi nu trebuie să mai stai să-i explici cum stă treaba cu cartea. Iulian ăsta al tău o să ajungă bine. Ai să vezi. Știe să citească la șapte ani, iar al meu abia a învățat în semestrul doi la clasa I.

— Stai liniștită, Alexandra tot în semestrul doi a învățat să citească coerent și corect. Trebuie să mă duc să-l înscriu la școală. Sper să se descurce.

— Nu văd unde ar fi problema în a se descurca.

— Mă refer la colectiv, sper să nu aibă emoții. Îmi pare rău, dar nu am avut prea mult timp să-l pregătesc. Este mic, în ciuda faptului că este extrem de matur.

— Hai să vedem cum se înțelege cu Andrei al meu.

— Bine, haide și să-mi faci și mie, nașa, o cafea.

— Da' cum să nu-ți fac? Îți dau și la pachet dacă vrei. Și-așa am făcut facultatea degeaba. Zi, îți dau la pachet, fină?

— Haide, nu începe, zăpăcită ce ești...

— Mami? Iulian mi-a rezolvat problema care nu știai s-o rezolvi tu...

— Mami, ți-am spus să folosești cuvintele corect. Pe care!

— Mama...

— Bravo, Iulian! De acum, pe tine te sunăm. De ai știi cât m-am chinuit la acea problemă. Cum ți-ai dat seama Iulian?

— Pur și simplu m-am concentrat.

— Haide, Andrei, te-a scăpat Iulian de o problemă.

— Ce să faci, mamă? Tu nu te descurci la română?

— Româna întotdeauna a fost o problemă pentru mine.

— Haideți la masă!

Nașa era o gospodină extrem de bună. Aspectul mâncării și tot ceea ce era așezat pe masă mă fac și acum să-mi doresc să mai pot gusta măcar o dată acea mâncare superbă.

— Vrei, Iulian, Cola?

— Nu, mulțumesc, am destulă energie, iar dacă beau Cola, mi-e teamă că nu voi dormi la noapte.

— Doamne, ce copil ai! Doamne...

— Mie-mi spui? Și eu mă minunez în fiecare zi de el.

— Spune-mi, Iulian, ce-ți place să faci în general?

— Înainte îmi plăcea să citesc și să îmi imaginez în fiecare parte a naturii, câte o formă geometrică. Acum vreau să mă bucur de această familie, să-mi las la o parte aceste plăceri și să-i cunosc mai bine pe mama, tata și pe Alexandra.

— Foarte tare! Măi?

— Da!

— Nu vrei să-l aduci la clubul meu de matematică?

— Ar fi o idee genială. Nu m-am gândit. Tu ai vrea, Iulian?

— Sigur, de ce nu?

— Bine, de mâine începi. Să vedem ce copil ai luat, fino!

Acela a fost momentul în care habar nu aveam ceea ce se întâmplă cu mine. Nu aveam niciun dubiu, viața urma să se schimbe. În acele două săptămâni, mama mi-a făcut cunoștință cu toate rudele, m-a învățat lucruri extraordinare, pe care eu le consideram importante. La acel club de matematică, am ajuns primul în doar trei zile. Nașa mea era un as în matematică, dar nu știa prea bine română. Nu era cea mai bună la această materie, unde și ea și fiul ei numeau exercițiile: problema. Cu multe exerciții de logică și multe întrebări, nașa mea, împreună cu cei din acea comisie a clubului mi-au oferit o medalie care se numea „micul isteț”.

Prima zi de școală a fost superbă. M-am împrietenit cu extrem de multe fete, iar eu, cum eram un drăguț la vremea aceea, s-au îndrăgostit anumite fete de mine. În prima zi, îmi amintesc, doamna dirigintă a ținut două ore de matematică și două de română. Nu mi s-a părut normal, dar totuși mi-am amintit, eram la cea mai bună școală gimnazială din țară. Trebuia să fie ceva mai diferit față de celelalte școli. Diferită era prin numele atașat de un ecuson și uniforma. Nu mai spun de rezultatele capacității, la care cea mai mică medie era de 9,54.

— În regulă, clasă, cine știe să citească? Câtă liniște! În regulă, sunteți timizi, vă voi scoate eu în față. Cine se oferă? Iulian! În față, te rog!

Mă panicasem, trebuia să ies în fața clasei, după care totul a decurs așa cum nu mă așteptam.

— Citește-mi ce scrie la pagina 27.

Am citit, dar văzându-i severitatea, m-am adunat și eu atunci.

— Dar ce bine citești!

După care au urmat un val de întrebări despre ceea ce este un verb, un substantiv și mai toate părțile de vorbire. Totuși eram în prima zi de școală și-n prima oră, dar doamna învățător nu s-a oprit din a-mi pune întrebări.

— Foarte bine, mi-ai răspuns la toate întrebările corect! Un elev complex!

După care, într-un final, a început să-i întrebe pe fiecare dintre colegii mei, oferindu-mi pace.

— Iubire?

— Da?

— Haide la școală la Iulian! Ne-a chemat doamna dirigintă.

— Ți-am spus că e posibil să nu fie așa cuminte cum am crezut noi.

— Poate nu a făcut nimic grav, dar totuși, el unde este?

— Probabil este cu ea, că nu degeaba ne-a chemat.

— Da, ai dreptate.

Și într-un final s-a întâmplat!

— Bună ziua!

— Bună ziua, familia Popescu?

— A făcut Iulian ceva greșit? Ne scuzați!

— Nu gândiți negativ! Copilul nu a făcut absolut nimic.

— Și atunci? Care este motivul pentru care ne-ați chemat?

— Vreau să vă mulțumesc în primul rând pentru înscrierea lui Iulian în această instituție și-n al doilea rând să vă anunț următorul lucru. Începând de săptămâna viitoare îl vom transfera în clasa a V-a.

— Cum așa?

— L-am stresat timp de 4 ore, i-am adresat întrebări la care numai un copil care a trecut de aceste cicluri poate răspunde corect. Aveți un potențial în familie și nu știți! Este extrem de pregătit, deține extrem de multă cultură generală pentru un copil de 7 ani. Am mai avut un caz asemănător, doar că acela a fost acum 40 de ani.

— Wow!

— Sunt aici de 64 de ani, nu contează, sunt ieșită la pensie, important este ceea ce cunosc, sursa ce mă ține în viață. Acel exemplu de băiat... Iulian îi seamănă extrem de mult. Îl privesc pe Iulian și-mi aduc aminte de el. A câștigat premiul pentru pace în anii '90.

— Și această persoană mai trăiește?

— Din păcate, actele susțin că nu mai trăiește, dar totuși eu cred că încă este în viață. Nu dorea recunoaștere, față de celelalte genii. El era un copil bun, la fel ca fiul dumneavoastră. În acest timp i-am făcut un test IQ și are un nivel peste medie. Undeva la 126 se estimează această inteligență. Cel despre care vorbeam avea IQ de 120, un record pentru această unitate, următorul IQ care venea din spatele acestuia de 118. Surprinzător, familia Popescu?

— Nu neapărat, eu am observat o sclipire.

— Puțin spus, doamna Popescu. Eu vă încurajez să-l îndrumați spre drumul cunoașterii, să-l faceți să iubească învățătura. Cu acest scop se ocupă unitatea noastră de învățământ, dar nu mereu reușim, asta pentru că nici elevii nu mai sunt îndrumați de către părinți.

— Vom face cum spuneți dumneavoastră. Ne gândeam că v-a greșit Iulian în această zi. De aceea eram foarte panicați.

— Nu aveți de ce să vă temeți momentan.

— De ce spuneți momentan?

— Pentru că aceste genii riscă să devină alcoolice sau să se sinucidă din cauza depresiei. Dumneavoastră cu ce vă ocupați?

— Ei bine, eu am fost profesoară de matematică, iar soțul meu predă română.

— Are cu cine semăna Iulian!

— Da, are!

— Vă rog frumos, mâine, cel târziu peste trei zile, să-mi aduceți actele necesare pentru a-l transfera pe Iulian. Mai vreau să-l pregătiți pentru perioada foarte grea ce va urma pentru el. Nu este ușor pentru un colectiv să accepti un puști, să fie în aceeași clasă cu tine. Știu, și eu am fost transferată în clasa a III-a, eu intrând în clasa I. Copii sunt foarte răi, iar atunci când observă pe cineva dintre ei la înălțime, atunci aceștia devin iadul pe pământ.

— Mulțumesc pentru informație, doamna învățător! Mă voi strădui, împreună cu soțul meu să-l facem pe Iulian să înțeleagă aceste situații posibile.

— Bine, familia Popescu, atât am avut să vă spun! Mulțumesc pentru prezență!

— Noi vă mulțumim, i-ați oferit o șansă fiului nostru!

— A, era să uit! Peste două luni are loc concursul școlilor gimnaziale, aș dori să-l înscrieți pe Iulian. S-ar descurca de minune. Școala noastră a fost mereu pe primul loc în privința acestui concurs.

— Sigur!

— La revedere!

În drum spre casă, a avut loc un dialog extrem de controversat între părinții mei, neînțeles, dar totuși sugestiv.

— Nu înțeleg de ce nu i-ai spus că nu este fiul nostru!

— Iulian, mergi în casă, te rog!

— Bine, scuzați-mă!

— Cum poți să spui așa ceva?

— Hai pe bune? Are două săptămâni de când este la noi!

— Și-l cunoaștem de doi ani, dacă nu-ți place de el, nu trebuie să reacționezi așa. Chiar nu te înțeleg, m-ai dezamăgit!

— Nu dramatiza, iubito, știi doar că trebuie să spunem ade-vărul! Iulian este adoptat, nu este fiul nostru!